

DAN GEMEINHARDT

Egy kutya két élete

Brodie jó kutya volt. És a jó kutyák a mennybe mennek. Csakhogy Brodie nem léphet tovább. Még nem. Bármilyen csodálatos bepillantást nyer is a túlvilági életbe, nem feledheti a fiút, akit hátrahagyott. Akit szeretett, és aki viszontszerette őt. A fiút, akit még mindig veszély fenyeget. Így hát Brodie megszegi a mennyország szabályait. Visszatér a földre, szellemként. Két másik elveszett lélek – Tuck, az imádnivaló, szeleburdi pitbull és Patsy, a kissé mogorva, kóbor macska – segítségével elszántan nekilát megkeresni a gazdiját, hogy megmenthesse őt, bármi áron. Még akkor is, ha ezért le kell mondania a mennyországról. Még akkor is, ha végül elveszíti a halhatatlan lelkét. Mert egy jó kutya már csak ilyen: ha a gazdijáról van szó, nem ismer lehetetlent. Fordulatos, feszültséggel teli és mélyen megindító történet, ami a kritikusok elismerése szerint a maga nemében egyszerűen tökéletes.

DAN GEMEINHART

jó néhány gyerekönyv nagy sikerű, méltán elismert szerzője. Már legelső regényével felkerült mind a New York Times szerkesztői, mind a független könyvesboltok eladói által ajánlott olvasmányok listájára. További műveit később jelölték a Texasi Könyvtárosok Szövetségének díjára, illetve a hónap könyvének is megválasztották művét az Amazon.com-on. Korábban tanárként és iskolai könyvtárosként dolgozott, jelenleg Washington államban él a feleségével és három lányával.

Tudj meg többet a könyvről:

www.dangemeinhart.com

www.facebook.com/delfinkonyveksorozat

„A szívembe zártam Brodie-t, és soha nem fogom elfelejteni. A könyv végén direkt lassabban olvastam, hogy a lehető legtovább tartson.”

Hella, 8 éves

„A könyv lebilincselően és inspirálóan vegyíti a nehéz témákat – mint a halál, a bántalmazás meg az elengedés –, tartalmaz üzenetekkel a barátságról, a hűségről, az elszántságról, a szeretetről és a reményről.”

Katalin, tanárnő

„Nekem is van egy kutyám, Jojo, és ő is épp olyan hűséges és szeretnivaló, mint Brodie.”

Benett, 6 éves

„Egyszerre szomorú és vidám is ez a történet. De pont így volt jó. Azt hiszem, nekem is jó lenne egy kiskutyus.”

Lara, 12 éves

„Igazán izgalmas, fordulatos és bájos történet. Kiváló olvasmány a kicsiknek és a nagyobbaknak egyaránt. A fiatal olvasóknak érdemes felfedezniük ezt a könyvet, kiváltképp, ha netán átérték már egy kutya elvesztését.”

Márton, könyvtáros

„A húgom tőlem kapta ajándékba ezt a könyvet. Mielőtt odaadtam volna, én is elolvastam, mert gyerekkoromban nekem is volt egy hasonló kutyám, mint Brodie. Csodás mű, sokszor könnybe lábadt a szemem.”

Hanna, egyetemista

DAN GEMEINHARDT

Egy kutyas két élete

—• részlet •—

1. FEJEZET

Brodie nem emlékezett a halála pontos pillanatára. Arra a pillanatra viszont igen, nagyon is élénken, amikor feleszmélt utána.

Arra eszmélt, hogy éppen *fut*.

A fű nedves volt a mancsai alatt. Érezte, milyen hűvös, tiszta és friss. Akár a reggel.

A lábaiban ruganyosan feszültek-nyúltak meg az izmok. Erős volt. És *gyors*.

Kilógott a nyelve, mohón kapkodta az édes levegőt.

Vakkantott, szabadon és vadul ugatta meg a fölötte elterülő kék eget. Az ugatása azt jelentette: *Igen!* Meg azt: *Hurrá!*

Nem üldözte senki és semmi. Nem félt. Nem volt sem fáradt, sem éhes. Nem fájt semmije.

Úgy érezte... *boldog*.

A szó egyszer csak bevillant a fejébe, és ott is maradt.

Boldog.

Ez volt a legelső szava. Megjelent az eszében, csak így, egyszerűen *tudta*. Tudta, mit jelent a *boldogság*. Tudta, milyen érzés *boldognak* lenni. A szó úgy forrongott a fejében, ahogy a serpenyőből frissen kivett, jó sós szalonna bizsergette a nyelvét.

Boldog.

Csóválta a farkát.

Ezek voltak a következő szavai: *farkat csóválni*. És rögtön ezután jött az, hogy *fut, futni, futás*.

Megint vakkantott: *boldog* ugatás volt, hangos és örömteli.

És aztán egy másik ugatás válaszolt rá.

Brodie oldalra kapta a fejét, és meglátott maga mellett egy kutyát: egy sudár alakú nőstény futott vele. Rövid, barna szőre pont olyan színű volt, mint a jó dagonyás sár. Ezek mind fontos szavak voltak, kezdve azzal, hogy *kutya*. Maga *Brodie* is kutya volt, ezt tudta. Ahogy azt is tudta, mit jelent a *sár*. Igen, ez aztán igazán csodás szó volt. *Sár!* Ez a szó olyan boldoggá tette, hogy megint vakkantott, élesen és pajkosan. A *sár* gondolata süppedős, csúszkálós, cuppogós érzéseket keltett benne, és Brodie világgá ugatta, mennyire szereti ezt a szót.

A másik kutya visszhangozta az ugatását, miközben könnyedén tartotta vele a tempót. A füle lobogott a futástól, a szeme fényesen csillogott. Minden, amit csak Brodie látott, újabb és újabb szavakat plántált a fejébe: *Szem. Fül. Csillog.*

A nőstény ekkor kinyújtóztatta hosszú lábait, így egy orrhosszal sikerült megelőznie Brodie-t.

Játék! – harsant föl benne a legújabb szó.

Jobban erőltette az izmait, hogy megnyújtsa a lépteit, és még két szót adott az egyre növekvő gyűjteményéhez: azt, hogy *verseny*, meg azt, hogy *gyorsabban!*

Brodie megint előre felé fordította a fejét, és a világ egyszerűen kiteljesedett körülötte. Amikor az előbb föleszmélt, még nem volt itt más, csak a fű a mancsai alatt meg az ég a feje fölött, aztán pedig megjelent ez a nőstény. Most viszont mintha felszállt volna a köd, és meglátta az előtte elterülő zöld mezőt, amely egy kéken tündöklő folyónál végződött. Itt-ott fák és bokrok csoportjai álltak. És körös-körül – előtte, mögötte, mellette, mindenütt – *kutyák* voltak. Kutyák futkostak és ugráltak a mezőn. Kutyák kergetőztek és ugattak a vízparton. Kutyák hemperegtek az édes, lágy fűben. Kutyák pancsoltak a folyóban.

Kutyák, kanok és szukák, mindenféle méretben, a legkülönbözőbb színekben.

És mind-mind lelkesen csóválták a farkukat. Egyetlenegy kutya sem morgott, egyikük sem vicsorgott.

Mind boldogak voltak.

Ez a sok-sok kutya, minden egyes csodálatos, rohangászó, pancsoló, játszadozó, ugató eb, egytől egyig boldog volt.

Brodie és a barna szuka leszaladtak az enyhe lejtőn a folyó felé, közben felváltva vették át a vezetést. Brodie öles léptekkel, szélsebesen vágta át a mezőt. Izmai diadalittasan lendítették előre. *Futás!*

Lerohantak a domboldalon, és belegázoltak a part menti sekély, sáros vízbe, pajkosan fröcskölték egymást.

És miközben futottak, pancsoltak, játszottak, egyre csak újabb meg újabb szavak törtek föl Brodie elméjében. *Fa, bokor, fog, levél, után, előtt, kő, napfény, karom, víz, követ, fröcsköl, homok. Barát.*

Futottak, gyorsan, gyorsabban, a lehető legesleggyorsabban, és Brodie lábai nem fáradtak el. A nyelvét kilógatva kapkodta a levegőt, de nem fogyott ki a szuszából.

Amikor végül kirohangászták-játszották magukat, leheveredtek a folyó szélén, félig a hűvösen hömpölygő vízben, félig a part gyepén.

Brodie lenézett a sima, kék vízfelszínre, és egy kutyát látott, aki visszanézett rá. *Tükörkép* – susogta az elméje. *Té.* Látta rövid, fehér szőrét, rajta az egyik szeme körül fekete folttal. Látta, hogy az egyik füle fölfelé mered, a másik kissé előre van csapva. Látta nedves, fekete orrát. *Ez vagyok* – gondolta. *Én.*

A barna nőstény lefetyelt a folyóból, nagy kortyokban nyeldekelt a vizet. Aztán csöpögő orral, derűs tekintettel nézett föl Brodie-ra.

– Te új vagy itt, igaz? – kérdezte.

Brodie oldalra billentette a fejét. Már nem csóválta olyan lelkesen a farkát. A szuka kérdése megdöbbentette.

Nem maguk a szavak hatottak rá így. Igaz, a kérdés meglepő újdonságként érte, de amint a nőstény föltette, Brodie rögtön megértette, és tudta rá a választ is: maguktól megfogalmazódtak benne a megfelelő szavak.

Nem, bizony nem maga a kérdés hökkentette meg ennyire. Hanem a hang, amelyen a kérdés megszólalt. Nem a barna szuka szájából jött. A másik kutya nem elugatta a szavakat, és nem is morgással fejezte ki őket.

A kérdése – a hangja – egyszerűen csak megszólalt Brodie fejében, tisztán és érthetően.

– Hű, te *tényleg* új vagy! – csendült ismét a nőstény hangja a fülében, pedig a szuka meg sem szólalt. – Még csak most tudatosulnak benned a szavak, meg minden!

Most először azóta, hogy föleszmélt, Brodie nem érezte magát boldognak.

Össze volt zavarodva. Sőt meg volt ijedve.

A farka még jobban lelassulva verdesett még egyet-kettőt, aztán ernyedten lógott le.

– Ó, ne aggódj! – állt föl a szuka a víz mellől. – Minden a legnagyobb rendben, de *tényleg*. – Odalépett Brodie-hoz, és finoman megbökte a fejét az orrával, majd megnyalogatta a szája szélét.

Igazat mondott.

Jó kutya volt. Úgy ám, nekem elhihetitek.

– Figyelj csak! – szólt. – Kezdjük ezzel: mi a neved?

A nevem? – gondolta Brodie. Úgy görgette-forgatta a fejében a *nevem* szót, mintha csipogós játékszer lett volna. *A nevem az, aki vagyok* – gondolta. *Az, aminek hívnak.*

Megcsóválta a fejét. A szívére boruló felhők között kutakodott, próbált visszaemlékezni.

Csakhoggy Brodie semmire nem emlékezett. Az égegyadta világon semmire. Nyüszítés tört fel a torkából.

Aztán egyszer csak, a semmiből, a fejébe ötlött a válasz. A neve az elméjébe libbent, és megpihent ott, akár egy sodródó, majd földre hulló madártoll. Szinte úgy, mintha egy angyal súgta volna meg neki, hogyan is hívják.

Ezt a nevet még soha nem mondta ki, hiszen életében sosem szólalt meg. De már vagy százszor, ezerszer, milliószor hallotta. Egyszeriben a fülébe csengett az összes alkalom, amikor a nevén szólították. Hallotta, ahogy ezt a nevet kiáltja, neveti, suttogja valaki. Hallotta, amint valaki teli tüdőből harsogja a nevét.

– Brodie – mondta. A válasza nem a torkából vagy a száján jött ki, hanem valahogyan közvetlenül a gondolataiból jutott el a barna szuka fejébe. Ugyanúgy, ahogy a másik kutya szavai eljutottak hozzá az előbb.

– Brodie – ismételte el a nőstény, és még lelkesebben csóválta meg a farkát. – Szia, Brodie! Én Sasha vagyok.

– Szia, Sasha! – mondta Brodie, aztán ugatott. Rendesen, a szájával. És megint boldogan.

Szomjasan, mohón lefetyelt a folyóból, így tükörképe fodoródva szertefoszlott. A víz édes volt, tiszta, és olyan hűvös, hogy Brodie élvezettel megborzongott. Egy újabb szó jutott eszébe: *tökéletes*.

– Szuper, igaz? – kérdezte Sasha.

– Mi, a víz?

Sasha vidáman kimutatta a fogait, és megemelte az orrát, hogy beleszimatoljon a ragyogó napsütéstől meleg levegőbe.

– Ez az egész.

Brodie körülnézett. A szikrázó víztükörre. A zöld fűre. És a rengeteg kutyára, arra a sok-sok boldogan csóvált farokra.

– Igen, az – válaszolta. De azért továbbra is nézelődött. Ameddig csak a szeme ellátott. Nézett balra, és nézett jobbra. Ide-oda forgatta a fejét, nem tudott betelni az őt körülvevő, verőfényes világgal.

Keresett valamit. Valamit, ami... hiányzott. Nem tudta, mi az. De abban biztos volt, hogy az a valami nincs itt.

Brodie ugyanis azok közé tartozott, akiknek a szíve nem felejt.

– De... – kezdte, ám a folytatáshoz nem találta a szavakat. Összezavarodva hajtotta oldalra a fejét.

– Igen, tudom – mondta Sasha halk, komoly, megértő hangon. – Próbálsz visszaemlékezni. És sikerülni is fog – tette hozzá. Fölemelte az egyik mellső mancsát, és megbökte vele Brodie-ét. – Ne aggódj, minden eszedbe fog jutni.

– Mi minden? – kérdezte Brodie értetlenül.

– Azelőttről. Idővel vissza fogsz emlékezni mindarra, ami azelőtt történt veled, hogy idekerültél. Az egész... életedre.

Élet. A szó élesen csendült a fejében, és újra meg újra visszhangot vert. Többretegű szó volt, szálak fűzték át, fény szikrázott benne. És árnyak vették körül. Súlyos, meleg, zümmögő szó volt.

– Az életemre – ismételte. – Mindenre, ami azelőtt történt. Azelőtt, hogy én... – Lehunyta a szemét, az elméje keresgélte a szavakat, a jelentést, de sehogy nem bírt megragadni semmit. Mintha egy olyan labdát próbált volna a szájába kapni, ami folyton elgurult előle.

– Mielőtt... *meghaltál* – szólt Sasha. A hangja lágyabb volt, mint egy kölyökkutya szőre. – Mielőtt meghaltál *ott*, és átke-
rültél *ide*. – Közelebb húzódott hozzá, így mancsaik összeér-
tek. – Halott vagy, Brodie.

Halott.

Halott. Brodie tudta, hogy ez az igazság.

Képek villantak az agyába.

Egy mókus a barna avaron, mozdulatlanul dermedve, nyitott és üveges szemmel.

Egy madár megtört teste a földön, összezúzódott és kicsa-
varodott szárnyal.

Egy macska az út mentén, nyitott szájjal, de örökre némán, törött nyakkal.

Halott. Brodie tudta, mit jelent az, hogy *halott*.

Lihegni kezdett. Mindkét füle lekonyult. Nyüszített, élesen, esdekelve.

Sasha még közelebb bújott hozzá, és a nyakát bökdöste az orrával.

– De nincs semmi baj, Brodie. Tényleg nincs. Mert ott meghalni csak annyit jelent, hogy új életre kelhetünk itt, és ez a hely *csodálatos*.

– Ott? Meghalni *ott*?

– Igen. Nem emlékszel? Nem emlékszel a világra? A világra, tele éjszakával, éhséggel és emberekkel? Nem emlékszel az *emberekre*, Brodie?

Emberek.

Brodie emlékezett az emberekre.

Kétlábú, magas alakok, akik ételt hoznak. Hosszabb-rövidebb ujjak, amelyek megvakargatják a füle tövét. Simogatás és dicséret és szidás. Arcok és kezek és cipők és mosolyok és szájak. És hangok, összefüggő hangok egyvelegei, amelyekről Brodie most már tudta, hogy *szavak*.

Emberek.

Ahogy visszaemlékezett rájuk, egyszerre rándult görcsbe a gyomra és verdesett gyorsabban a farka. *Emberek.* Az emberek jók voltak. Az emberek rosszak voltak. Az emberek borzalmasak voltak. Az emberek csodálatosak voltak. Brodie egyszerre emlékezett minderre, és mindez igaz volt.

Emlékek villantak az eszébe, homályosak és elmosódottak és sötétek és zavarosak voltak. Amint felszínre törtek benne, szinte azonnal el is tűntek. Hangokat hallott, szagokat érzett... azelőttről.

Brodie talpra ugrott a parton. Körbefordult. Nyüsztetett, a földet kaparta, tett néhány lépést, aztán megfordult, és visszament a vízhez.

– Nyugodj meg, nincs semmi baj – csitította Sasha, aki szintén fölkelte a földről, és Brodie-hoz simította az oldalát. – Az emlékeid még várhatnak. Itt nincs mitől félned. Soha többé nem kell félned semmitől. Úgyhogy inkább fussunk! Játsszunk! Na, gyere! – Megfordult, és elszaladt kicsit arrébb, majd hátranézett Brodie-ra, hogy kövesse.

Ő azonban nem ment Sasha után, egy helyben ácsorgott, így a barna szuka végül visszajött hozzá.

Brodie-nak már majdnem, majdnem, *majdnem* sikerült visszaemlékeznie. Ám az emlékezés nem érződött jónak. Nem érződött könnyűnek. Árnyakra emlékezett. Meg kiabálásra. És arra, hogy el kellett mennie, kénytelen volt. Elment, pedig nem lett volna szabad, elment, pedig nem akart.

És aztán, végre, részletekben meg csak félig-meddig kivehető töredékekben, előbukkantak az emlékei.

Egy ház, az udvarán magas fűvel, a felhajtón egy autóval, ami sosem mozdult el onnan.

Egy park. Egy nagy park, benne hintákkal, amelyeken a kicsi emberek föl-le, előre-hátra lendültek. És fémcsúszdákkal, amelyeken hangosan nevetve suhantak le. Egy park asztalokkal, amelyek alá el lehetett bújni a szörnyetgek elől.

Egy szoba, az ablakain örökké behúzott függönyökkel, és benne egy kanapé, rajta túl sokféle szaggal, meg egy élesen villogzó doboz, amelyből értelmetlen képek-hangok áradata dőlt, szüntelenül, éjjel-nappal.

És ezekben a széttöredezett emlékfoszlányokban ott volt még az is, hogy *boldog*, meg az, hogy *szomorú*, meg az is, hogy *rémült* – összegabalyodva és kibogozhatatlanul egybefüggőn. De az egész irtó zavaros volt.

S mindezek mögött, úgy elbújva a töredékek rejtekében, hogy pont ne lehessen látni, egy acsargó-vicsorgó szörny emléke lappangott. Brodie teljes bizonyossággal érezte, hogy ott van. Agyara és karma és árnyéka volt, és Brodie nyüsztített már csak attól is, hogy megérezte a jelenlétét. De sehogy sem látta, nem tudta kivenni.

– Brodie?

Lehunyta a szemét, egyéb emlékeket keresett-kutatott magában arról a másik világról. Valami tisztát és világosat, hátha az végre megmagyarázhatná sajgó szívét és a sürgető kétségbeesést, amelytől fölborzolódt a hátán a szőr: mintha harc közelegne, amit nem kerülhet el.

Valami fontos még nem jutott eszébe. Valahogy biztosan tudta ezt, a lelke mélyén. Valami, amire visszaemlékeznie a legeslegfontosabb dolog volt az egész világon – az ittenin és az ezelőttin egyaránt. Valami, amiről úgy érezte, egyszerűen *muszáj* felidéznie: jobban szüksége volt rá, mint valaha bármire.

És aztán Brodie meglelte a választ.

Egy új szó villant az agyába.

Úgy lángolt föl a gondolataiban, a lelkében, akár a tűz. És a szívverése kihagyott egy ütemet.

Fiú.

Nem is akármilyen.

Hanem... *a fiú.*

És aztán jött a következő szó: *gazdi.*

Pontosabban: *gazdim.*

És ezekkel a szavakkal együtt egy arc emléke is az eszébe jutott. Láta maga előtt egy fiú arcát, amint szélesen mosolyog, keservesen sír, haragosan ráncolja a homlokát, nagyot ásít, ijedten grimaszol, vagy épp odahajol hozzá, hogy megpuszilja. És a fülébe csengett egy hang, amint nevet meg énekel meg suttog meg kiabál. Aztán pedig eszébe ötlött egy szag: bőr és izzadság és ruhák és szappan és étel és *fiú* keveréke, amelyekből

együtt összeállt egy csodálatos, tökéletes *gazdi*. *Az én gazdim*. S mindettől Brodie szíve repesett, zakatolt, elszorult, dübörgött, szárnyalt, sajgott, vérzett, kalapált, és megállt egyszerre.

A fiú. A gazdim.

Valami motoszkált a fejében, alig kivehetően. Egy emlék halovány lenyomata, valami, amit azzal a mindennél jobban szeretett fiúval szoktak játszani. Emlékezett rá, ahogy elmegy a gazdijától, aztán visszajön hozzá. Elmegy és visszajön. El és vissza, újra meg újra. Brodie nemcsak a szavakra emlékezett, hanem a *jelentésükre* is: arra, hogy milyen *érzés* volt ez a játék.

Erősen belekapaszkodott a szavakba, nem eresztette őket, hajkurászta a mögöttük megbújó emlékeket. Aztán egyszer csak megtalálta a választ: rázúdultak az emlékképek, akár az áradat. Elöntötték az elméjét a részletek, elárasztották a lelkét az érzelmek.

Napfény. De már gyenge, halványuló, késő délutáni napfény. Brodie futott, mancsai a talajon és fűvön dobogtak-suhantak. El a fiútól. Aztán vissza hozzá. El és vissza, el és vissza.

A fiú dobált valamit. Egy kicsi, sárga, bolyhos gömböt. Labda. Brodie lelkesen szaladt utána, és a szájába kapta. Nedves és meleg volt, ahogy ráharapott, foltos meg szemcsés lett a sáros fűtől. Újra és újra és újra elrohant a labdáért, a tüdeje elszorult az erőfeszítéstől, a lábai sajogtak, ám a szíve boldog volt, nagyon-nagyon-nagyon boldog.

Lepottyantotta a labdát a fiú lába elé, már vagy századszorra. A nyelve kilógott, ahogy kimerülten lihegett. A fiú arcán az a fülíg erő vigyor ült, amit Brodie jól ismert, és imádott.

A park szélén felkapcsolt egy utcai lámpa.

A fiú felnézett a sötétlő égre, látta, hogy mindjárt leszáll az este. Lelohadt a mosolya. Komoran ráncolta a homlokát.

– Ideje hazamenni, Brodie – mondta. Ismét a szürkülő égboltra pillantott, aztán hátranézett a válla fölött. A „haza”

irányába, ahová vissza kellett menniük. Nagyot nyelt, Brodie látta, ahogy az ádámcsutkája föl-le ugrott.

A gazdija lenézett rá, és megint elmosolyodott. Ám a mosolya most nem volt ugyanolyan széles, ugyanolyan könnyed, mint az előbb. Már egyáltalán nem volt olyan vidám.

– Nem – csóválta meg a fejét a fiú. – Még néhány dobás befér, igaz, Brodie? – A kutyája a farkát csóválva helyeselt. A fiú fölkapta a labdát, még egyszer hátranézett, aztán visszafordult Brodie-hoz. A mosolya, bármilyen kicsi, szomorkás és komoly volt is, még mindig látszott az arcán. Az a mosoly csakis Brodie-nak szólt, egyedül őmiatta jelent meg. – Maradhatunk, pajti, csak még egy kis ideig.

Azzal hátralendítette a karját, és elhajította a labdát, jó magas, hosszú ívben. Brodie pedig utána vetette magát, mintha puskából lőtték volna ki.

És a gazdija, a szomorú, komoly fiú, aki a félhomályban áll-dogált, lelkesen biztatta:

– Hajrá, Brodie, futás! Hajrá, Brodie! Ez az!

A kutya olyan gyorsan kapkodta a lábait, ahogy csak bírta. Maga volt a megtestesült elszántság. Minden szeretetét beleadta a rohanásba. A lehető leggyorsabban el akarta kapni a labdát, amit a fiú eldobott. Hogy aztán szélesebben visszahozza neki, át-vágva az árnyakon és a sötétségen, meg sem állva a gazdijáig.

Brodie száguldott.

El. És vissza.

Brodie a másik világ folyójának partján állt, és elakadó lélegzettel emlékezett a fiúra. A gazdijára. Arra, hogy milyen volt vele játszani, elszaladni tőle, aztán újra meg újra visszatérni hozzá.

Most viszont távol volt a fiútól, annyira távol, ahonnan már nem szaladhatott vissza hozzá, bármennyire is akart. A kettőjük közti áthidalhatatlan távolságon keresztül is érezte

a kapcsolatukat, akár egy megfeszülő pórázt. Mintha a fiú magához hívta volna, a pórázát húzogatva.

S ahogy visszaemlékezett a fiúra, amint eszébe jutott a gazdija, az a sötét szörnyeteg egyszeriben még hangosabban morgott, még nagyobbra nőtt a tudatában; árnyékának dermesztő hidegétől Brodie egész testében megborzongott.

Veszély – hasított belé a legújabb szó. Majd pedig az: *baj*. Azután meg: *segítség*.

Bármilyen széles szakadék választotta el őt attól a másik világtól, amelyre alig emlékezett, Brodie nemcsak a jelentését, hanem a szagát és ízét is érezte azoknak a szavaknak, hogy *gazdi és baj és veszély és segítség*.

A gazdija bajban volt. Veszély fenyegette. Segítségre volt szüksége.

Brodie kinyitotta a szemét. Nem csóválta a farkát. Még mindig remegett minden porcikája.

Mert a szíve megsúgta neki, mit kell tennie.

És Brodie bizony olyan csodálatos lélek volt, aki mindig a szívére hallgatott, bármilyen ijesztőnek vagy nehéznek tűnt is az, amit tanácsolt. Úgy ám, ilyen volt, ezen a világon ugyanúgy, mint az előzőben.

Ránézett Sashára, és reszketegen kimondta a kétségbeesett, eszement, sürgető igazságot, amit hősie szíve diktált neki:

– Vissza kell mennem.

2. FEJEZET

– Hogy érted, hogy vissza kell menned? – faggatta Sasha fojtott és komoly hangon.

– Muszáj visszamennem. Abba a másik világba... az emberekhez.

A gazdimhoz – gondolta, bár ezt nem mondta ki.

Sasha nagyot fújt az orrán keresztül.

– De hát nem mehetsz vissza, az nem lehetséges. És még ha lehetne is... Miért akarnál egyáltalán visszamenni oda?

Brodie a fiú arcára, a *gazdija* szeretett arcára gondolt, meg arra a szörnyetegszerű emlékre, a veszély alaktalan árnyára, sötét és dermesztő érzésére. Próbálta tisztábban kivenni ezt a nyugtalanító emléket, de hiába összpontosított rá, nem sikerült megragadnia a lényegét.

– Nem... nem tudom. Csak azt tudom, hogy muszáj.

Föl-alá járkált, körbefordult, ide-oda nézett, kereste a... Mit is? Mit akart megtalálni? Újabb szavak villantak az elméjébe: *Ajtót. Kaput. Lépcsőt.*

De nem látott mást, csak füvet meg vizet meg fákat meg rohángászó kutyákat.

Csüggedt, magas nyüsztítés tört elő a torkából. A szemét meregetve bámult a távolba. *Ez a hely nem nyúlhat el a végtelenségig* – gondolta. *Egy ponton muszáj valahol véget érnie.*

Találomra kiválasztott egy irányt, és futásnak eredt a folyó mentén.

– Brodie? – szólt utána Sasha. – Hékás, várj!

A fekete-fehér kutya nyomába eredt, hosszú lábaival könnyedén beérte, és tartotta vele a tempót, fej-fej mellett szaladtak.

– Hová mész?

– Vissza – felelte Brodie, lassítás nélkül. – Elmegyek innen, és visszatérek a másik világba.

– Olyan nincs, azt nem lehet.

– Honnan tudod? Talán megpróbáltad valaha?

– Hát... nem. De akkor is tudom, hogy csak az idődet vesztegeted.

– Lehet. Viszont attól még muszáj megpróbálnom.

– Brodie, állj meg! Figyelj rám! – A másik kutya tudta, hogy csak segíteni akar, de továbbra sem lassított le. – Állj már meg!

Sasha megtorpant, és Brodie egyre halkabban hallotta maga mögött a lihegését, miközben rendületlenül futott tovább.

– Várj, Brodie! – szólt után a szuka még élesebben és hangosabban, mint addig. – Tényleg ki akarsz jutni innen?

A fekete-fehér kutya ekkor lefékezett, és visszafordult felé. Sasha lelógó farokkal, a fülét hegyezve meredt rá.

– Igen, ki. Muszáj.

Sasha elfordította a fejét, megnyalta az orrát, aztán megint ránézett.

– Na, jó. Gyere velem! Ha komolyan gondolod ezt az örültséget, akkor Tuckkal kell beszélned.

– Ki az a Tuck? – kérdezte Brodie, miközben követte a másik kutyát, föl a dombon, eltávolodva a folyótól.

– Ő is közénk tartozik – válaszolta Sasha. – Régebb óta van itt, mint bármelyikünk. Ha bárki tudhatja, hogyan lehet

visszajutni, az Tuck. Általában odafönt szokott rohangászni, a tónál.

Tő. Amint Sasha kimondta a szót, Brodie már tudta is a jelentését. Maga elé bírta képzelni a vizet. Aztán tényleg meglátta, ahogy csak úgy csillogott-villogott a napfényben. Itt is kutyák voltak mindenütt: a tó körül szaladgáltak, a néhány közeli fa árnyékában hűsöltek, a víz sekélyebb részén pancsoltak, vagy beúsztak mélyebbre, így csak a fejük látszott a felszínen.

Sasha szemügyre vette a futkosó kutyákat.

– Á, ott van. Naná, hogy szokás szerint száguldozik – bökött az állával az egyikükre. – Az a jó nagy hím Tuck. Aki olyan gyors.

Aki olyan gyors. Nem is kellett mást mondania. A tó partján a kutyák ráérősen mászkáltak, kényelmesen kocogtak, néhányan még játékosan rohangásztak is... Ám csak egyetlenegy akadt köztük, aki a szó szoros értelmében *száguldozott* a víz körül. A nyelve kilógott, a füle szorosan a fejéhez simult a nagy sebességtől. Száguldó alakja elmosódott, fekete foltként suhant el.

A tó túlsópartján volt éppen, ám szélesebben közeledett, hosszú lábai öles léptekkel vitték előre izmos testét. Sasha kicsit közelebb baktatott a vízhez, hogy az útjába kerüljön, és amikor a fekete kutya csúcssebességgel feléjük kanyarodott, ugatva rákiáltott:

– Hahó, Tuck, ácsi! Légyszi, állj meg egy percre!

A száguldó kutya erre a fülét hegyezte, és megvetette me-reven kinyújtott mellső lábait a fűben, így hirtelen, kissé döcögve lefékezett előttük. Szögletes, széles pofája volt, a mellkasán pedig egy világos, majdnem fehér folt virított. Ám azt leszámítva teljes hosszában koromfekete volt, nedves orrától egészen a rövid, kurta farkáig. És a farkát bizony ugyanolyan lelkesedéssel csóválta, mint ahogy az imént futott.

Ő volt hát Tuck. Aki örökké futott, örökké csóválta a farkát, és örökké vigyorgott. Olyan izmos volt, akár egy harci eb, ám a széles, minden fogát kivillantó, gondtalan mosolya egy kölyökkutyust idézett. Meg kell hagyni, Tuck nem semmi egy kutya volt.

– Szervusz, Sasha! – szólt, hangja ugyanúgy csendült Brodie fejében, mint a nőstényé. Hevesen, boldogan zihált, de nem fogyott ki a szuszból a futástól. Egyik lábáról a másikra állt, mint aki alig várja, hogy újból nekilódulhasson.

– Szia, Tuck!

A fekete kutya Brodie-ra nézett.

– Ki az új barátod?

– Ő Brodie. Most érkezett. Mármint, *pont* most, épp az előbb.

Ennek hallatán Tuck szája még szélesebb mosolyra húzódott, a farka pedig még sebesebben ingázott.

– Tényleg? Nahát! Üdv itt minálunk, pajti! – Közelebb lépett Brodie-hoz, hogy meg is szaglássza üdvözlésként. – Mondd csak, milyen fajta vagy?

– Fajta?

– Igen, tudod, milyen fajtájúnak neveztek az emberek? Hadd találjam ki... Border collie lehetsz, jól mondom? Ja, tutira van benned valamennyi border collie. De nem vagy fajtatiszta, ugye? Nem, az biztos. Persze ne vedd magadra, nem sértésnek szántam! Csak hát eléggé kicsi termetű vagy. Meg a szőröd is rövid. Talán akad benned némi Jack Russell terrier beütés is? Na, ráhibáztam?

Brodie nem bírta követni Tuck kérdéseit. Túl sebesen záporoztak rá, túlságosan sok új szóval tele, lélegzetvételnyi szünet nélkül. Tuck körbejárta, miközben faggatta, barátságosan szimatolta, csillogó szemmel, egyfolytában a farkát csóválva.

– Mi? – sikerült végre kinyögnie. – Én... Izé... Ööö, nem tudom.

– Á, semmi gond, majd eszedbe jut. Ami engem illet, képzeld csak, én fajtatiszta amerikai staffordshire terrier vagyok. Papírom is volt róla, meg minden. De ez bizony jó hosszú megnevezés, úgyhogy mondhatjuk egyszerűen azt helyette, hogy pitbull vagyok. Végül is a kettő nagyjából ugyanaz. Amúgy eredetileg kutyakiállításokra szántak, csak hát, izé, nem igazán ment az egy helyben álldogálás. Sem a csöndben maradás. Sem úgy alapvetően az egész. – Tuck abbahagyta a körözést annyi időre, hogy megkaparássza kicsit a füvet a karmaival, aztán párszor megrázta a hátsóját. – Te, Brodie! Szeretsz futni?

– Ööö, ja, azt hiszem...

– Csak *hiszed*? Hogy lehetne azt *nem* szeretni? Nekem a futás a *legeslegkedvencebb* dolgom az egész világon! Na, és neked? Ha nem a futást, akkor mit szeretsz a legeslegjobban a világon, pajti?

Brodie a vigyorgó, éjfekete szőrű, megtestesült energia-bombára bámult.

– Nem tudom – válaszolta. Ez volt az igazság.

– Hmm... Hát, majd eszedbe jut. De egész biztos, hogy nem a futás a kedvenced? Mert kinézném belőled, hogy gyors vagy. Tényleg az vagy? Nincs kedved versenyt futni, pajti?

– Izé, hát, köszi, az biztos jó lenne – felelte Brodie. Szinte hadarva beszélt, hogy szóhoz juthasson Tuck szüntelen fecsegése közepette. – De most... meg kell beszélnem veled valamit. – Sashára nézett, aki bátorítóan és sürgetően lóbálta meg a farkát. – Én nem... Nem akarok itt maradni.

Tuck izgatottan körbefordult, ott, ahol állt.

– *Ez az!* Akarsz inkább lemenni a folyóhoz? Versenyezünk, ki ér oda elsőnek!

– Nem, úgy értem, nem akarok *itt* maradni. Úgy egyáltalán. Itt, ezen a világon. Nem akarok ezen a helyen ragadni.

Tuck farka lelassult, és elfordította a fejét, így csak fél szemmel sandított Brodie-ra. Amikor ismét megszólalt, alapvetően

még mindig barátságos volt a hangja, ám a jókedve kissé megcsappant.

– Nem? Hát, jó. Mi tagadás, sajnálattal hallom, de... Ha készen állsz, hogy továbblépj, akkor úgy lesz a legjobb.

Mielőtt Brodie rákérdezhetett volna, hogy mire gondol, Sasha közbevágott:

– Nem, Tuck, nem arról van szó, hogy Brodie tovább akarna lépni. Épp ellenkezőleg: *vissza* akar menni.

Ettől még a fekete kutyának is elakadt a szava néhány pillanatra.

– Vissza? – kérdezte végül halkán. – Mármost *vissza* vissza? Azelőttre?

– Igen – válaszolta Brodie. – *Muszáj* visszatérnem oda. Most rögtön.

Tuck farkasszemet nézett vele, jó hosszan.

– Mondd csak meg neki, Tuck! – nógatta Sasha. – Magyarázd el, miért nem teheti...

– *Igenis* megtehetem – fojtotta bele a szót Brodie. – Épp most mondtátok, hogy elhagyhatom ezt a helyet, ha készen állok rá. Hát, én máris kész vagyok elmenni.

Tuck a fejét csóválta.

– Nem érted a lényegét. Továbblépni nem lehet *visszafelé*. Az csakis *előrefelé* lehetséges. Amiről te beszélsz, az... Az teljesen más.

– De... de hát... – dadogta Brodie, és kétségbeesetten kapaszkodott a szeretett fiú emlékének foszlányaiba.

Tuck közelebb lépett hozzá.

– Tudom, hogy nehéz. Még új vagy itt. Ez az egész elsöre nagyon zavaros. Gyere, sétáljunk egyet! Hadd mutassam meg, hogyan is működnek itt a dolgok! Jól van?

Brodie a fekete kutyára nézett, aztán le a földre. Éles fájdalom hasított a mellkasába, sajgott a szíve az alaktalan, kivehetetlen emlékektől, a veszély dermesztő, szörnyszerű érzésétől,

a gazdija halovány felidézésétől, és attól a megmagyarázhatatlan bizonyosságtól, miszerint annak a fiúnak valahol, valahogyan szüksége van rá.

Mély levegőt vett, aztán kifújta. Megint fölnézett Tuckra.

– Jól van – felelte. – Rendben.

Elindultak, így, hármasban, vissza a fák között, le a domboldalon, a folyó menti hatalmas mezők felé. Tucknak még a sétatempója is gyors volt, így Brodie-nak időről időre kocognia kellett egy kicsit, hogy lépést tarthasson vele. Menet közben a fekete kutya magyarázott neki:

– Na szóval, az alapokat már tudod. Mindannyiunknak megvolt a saját életünk, még odaát, azelőtt. Abban a másik világban, az emberekkel, meg minden. Aztán meghaltunk. Emlékszel arra, hogy haltál meg?

– Ööö, hát nem.

– Semmi gond. Ne aggódj miatta! Majd eszedbe jut. Mindegy, a lényeg az, hogy meghaltunk. És utána ide kerülünk. Márpedig ez a hely egyáltalán *nem* rossz, sőt. Itt megvan minden, amire csak szükségünk lehet. Minden, amit csak kívánhatunk.

Brodie körülnézett: a fűre, a vízre, a vígan kergetőző és a ragyogó napfényben sütkező kutyákra.

– Szóval, akkor... ennyi? Egyszerűen csak... itt maradunk, és kész?

– Á, nem. Ez a hely nem arra van, hogy örökre itt legyünk. Csak egy darabig maradunk itt. Amíg tudatosulnak bennünk a szavak, és sikerül... megértenünk a dolgokat. Szépen, apránként visszaemlékezünk az életünkre. És aztán... amikor végre készen állunk rá... továbblépünk.

– Hová?

Tuck habozott a válasszal.

– Azt nem tudjuk. De... Egész biztos, hogy az a hely is jó. Sőt tutira az a *legjobb* hely.

- Ezt mégis honnan tudod?
- Csak megérzés. Majd meglátod!

Egy kis ideig csendben baktattak, a fű puhán simult a mancsuk alá.

– Ácsi, várjunk – suttogta egyszer csak Tuck, mire mindhárman megtorpantak. A fekete pitbull egész testében megdermedt, és Brodie kíváncsian követte a pillantását.

De nem látott semmi különösét. A távolban egy csapatnyi kutya birkózott egy sáros pocsolyában. Egy kicsit közelebb egy hosszú szőrű, aprócska kutyas üldögélt a domboldalon, és lenézett a folyóra.

– Mi az, mi van? – értetlenkedett Brodie.

– Nézd csak azt a terriert! – bökött Tuck az orrával a kicsike kutyára. – Így megy ez. Már milliószor láttam. Mindjárt megtörténik. – A pitbull leült, a másik kettő pedig követte a példáját.

– Micsoda? – kérdezte Brodie, ugyanolyan halkan suttogva, mint Tuck.

– A továbblépése – válaszolta Sasha, és a hangja remegett az izgalomtól.

Brodie a szukára nézett, s meglepve látta, mennyire csillog a szeme és reszket minden porcikája. Azután megint a kis kutyas felé fordult.

A terrier csak ült ott, és nézte ezt a tökéletes világot. Nyugodtnak tűnt. Békésnek. Brodie még ebből a távolságból is látta, ahogyan a mellkasa kidagadt, miközben mély levegőt vett, benn tartotta, aztán kifújta.

Ezután egyszer csak megtörtént, teljesen váratlanul, és olyan lassan, akár a lecsurgó méz.

Valami megváltozott a kutyuson. Brodie egy pillanatra sem vette le róla a szemét, de egyszeriben érzékelt rajta valami kivehetetlen *különbséget*. Pislogott, és a következő pillanatban

meglátta: a terriert ragyogás övezte. Aranyló ragyogás vette körül, csak úgy tündökölt barna bundáján.

Aztán az égből, a felhők közül egy hosszú, ugyanúgy aranyló fénysugár nyúlt le. Nem villámlásként, hanem meleget árasztva, akár a felkelő nap sugara. Ám ez a napfelkelte csakis a kis terriernek szólt.

Csóválni kezdte a pici farkincáját.

Amikor az égi fénysugár elérte az őt övező ragyogást, a kutyus fölemelkedett. A teste elhagyta a talajt, a ragyogás pedig fölérősödött. Aranyló fénygömbök lebegtek körös-körül, akár a szentjánosbogarak. Lassú, kecses táncot jártak körülötte a levegőben.

Ahogy a terrier az ég felé emelkedett, a ragyogás még erősebb lett, a tündöklő fénypettyek pedig egyre csak örvénylettek, és az alakja egyszeriben halványulni kezdett. De nem semmivé vált... Hanem fénnyé. A teste elmosódva tündökölt-ragyogott, beleolvadt a fénybe, egyre magasabbra emelkedett és egyre vakítóbban sugárzott, aztán eltűnt a szemük elől.

És ezzel véget is ért ez az egész.

Az aranyló fény elillant. A táncoló, aprócska csillagok semmivé lettek. A zöld fű és a kék ég pont ugyanúgy festett, mint az imént. Ám a kis kutyus már nem volt itt.

Brodie dermedten ült, a lélegzete is elakadt. Még a farkát sem csóválta.

Ez egészen elképesztő volt, egyszerűen döbbenetes. De tényleg, igazán semmihez sem volt fogható. Ha valaki egyszer ilyesmit lát, az óhatatlanul, visszavonhatatlanul megváltoztatja.

– Ez az – szólt Tuck halkán. – Ez a továbblépés. Vagyis, mi úgy nevezzük: az *örökös*.

– Örökös?

– Aha. Mert az a világ, ahonnan jöttünk, csak egy rövid időre szólt. Itt pedig még annál is kevesebb ideig maradunk.

Viszont az ezután következő hely? Az *mindörökké* tart. – Tuck nagyot fújt, farka a füvet csapkodta mögöttük. – Szóval, ez volna az – tette hozzá tömören. – Ez az örökös. És ez az, pajti, amit célul kellene kitűznöd magadnak.

Lehajtotta a fejét, hogy megvakarja a füle tövét az egyik hátsó mancsával, de a mozdulata megakadt, amikor a tekintete Sashára vándorolt. A barna szuka továbbra is azt a pontot bámulta a domboldalon, ahonnan a kis kutyust elnyelte a fény. Még mindig feltűnően csillogott a szeme.

– Minden rendben, Sasha? – kérdezte Tuck.

– Hogy? Ja, igen, persze – felelte, és megrázta a fejét. A farkát csóválta, és vidám lihegéssel lógatta ki a nyelvét.

Tuck még mindig dermedten ült, és csak nézte őt.

– Mi az? – kérdezte Sasha értetlenül.

– Semmi – válaszolta a pitbull. Ám a hangjából mintha szomorúság érződött volna.

Mert ugyan nem lehetett letagadni sem a lökötséget, sem a sebességmániáját vagy a vadságát, Tuck azért sok szempontból nagyon is bölcs volt. És ahogy most Sashára nézett, egyszerűen *tudta*. De végül csak megvakargatta a fülét, és megrázta a fejét.

– Szóval... Mikor történik? – kérdezte Brodie. – Már-mint... mikor állunk készen?

– Az attól függ – felelte Tuck. – Vannak kutyák, akik csak rohángásznak itt egy kicsit, megmártóznak a folyóban, aztán egyenesen mennek az örökösbe. Másoknál van, hogy valamivel tovább tart. De előbb-utóbb mindenkinél eljön az ideje, hogy öröködjön. – Váratlanul hanyatt vetette magát, az ég felé nyújtotta a lábait, és ide-oda hempergett, hogy megvakargassa a hátát a fűvön.

– Vagyis... – szólalt meg Sasha. – Mindenkinél, kivéve téged.

– Engem? – kérdezte Tuck, még mindig a hátát vakargatva.
– Á, én nem sietek.

– Mióta vagy már itt? – kíváncsiskodott Brodie.

– Ki tudja? – A pitbull abbahagyta a hempergést, és felugrott, majd gyorsan körbefordult. Láthatóan nehezen viselte, hogy ilyen sokáig maradtak egy helyben. – Régebb óta, mint bárki más. De úgy tűnik, még nem elég régen... Mindegy, szeretek itt lenni. Egy napon majd öröködök én is. Így megy ez, pajti. Nincs értelme küzdeni ellene.

Brodie-ból erre elillant minden békesség, ami az előbb, a kis terrier továbblépésének láttán úrrá lett rajta.

Nincs értelme küzdeni.

Bevillantak az emlékek: *A gazdija arca. Dühödt hangok. Sötétség. Félelem. A borzalmas, tehetetlen érzés, hogy el kell mennie, hiába nem akar. A veszély íze a nyelvén.*

– Nem! – fakadt ki. – Nekem... Muszáj... Vissza kell mennem!

Sasha kedvesen megbökte a fülét.

– Hallgass Tuckra, Brodie! Nem mehetsz vissza. – Halkan, lágyan beszélt. – Lehetetlen.

– Hát, én csak annyit mondtam, hogy nincs értelme – szólt közbe a pitbull, és egy követ kapargatott, ami félig a földbe süllyedt előtte. – Azt nem állítottam, hogy lehetetlen.

– Micsoda? – hördült fel Brodie. A szíve új erőre kapott a hirtelen fellángoló reménytől. – Hogyan?

– Tényleg *van* egy lehetőség – folytatta Tuck, és abbahagyta a játszadozást annyi időre, hogy felnézzen Brodie-ra. – De jobb, ha nem próbálkozol vele, pajti. Hidd el nekem! Felejtse el a visszatérést!

– Nem lehet – makacszkodott a fekete-fehér kutya. A szavai morgásnak hangzottak. – Muszáj visszamennem. Ha van rá megoldás, akkor áruld el nekem, hogy csináljam! Kérlek!

– Miért muszáj? – kérdezte Tuck, és megint nekilátott a követ piszkálni. – Mi olyan fontos? Miért kell visszamenned?

– Azért, mert... Mert én...

Brodie olyan erősen csikorgatta a fogát, mintha mentőkötébe kapaszkodott volna így. És próbált visszaemlékezni minden idegszálával. Lehunyta a szemét.

A fiúra gondolt, a gazdijára. Az arcára, a hangjára, a szagára.

Ekkor eszébe jutott egy emlékfoszlány. *Nevetés. Farkcsóválás. Napsütés.* Brodie belekapott az emlék szálába, erősen tartotta a fogaival, és elszántan egyre közelebb húzta. És aztán egyszer csak sikerült végre megragadnia.

Ő meg a gazdija a szabadban fogócskáztak, valamiféle fehér, hideg, sűrű anyag buckái között. Brodie-nak az emlékekkel együtt egy újabb szó is az eszébe jutott: hó. A parkban voltak, ugyanabban a parkban, amiről már korábban is felidézett homályos emlékképeket. A leheletük apró, fehér felhőként lebegett előttük. A csúszdáknál nem volt senki; a szintén elhagyatott, mozdulatlan hintákat belepte a hó. Nem volt a parkban más, csak ő meg a gazdija meg a hó. A világoskék égen egyetlen felhő sem úszott. A fiú arca vöröslött, az ajka pedig kicserepesedett a hidegtől, ám így is szélesen mosolygott.

A gazdija lehajolt, gombóccá gyúrt egy marék havat, és elhajította. Azt kiáltotta Brodie-nak:

– Kapd el, pajti!

Brodie ráharapott a gombócra, mire az szétrobbant a fogai között, hideg nedvességgel töltve meg a száját. Az íze a vízre hasonlított, de annál több volt. Brodie kirázta a szeméből a havat, és ugatva sürgette a gazdiját, hogy dobjon el még egy ilyen kis, fágyos labdát. A fiú nevetett. Mélyből feltörő, csengő kacagása csak úgy zengett, és ez volt a legeslegjobb hang az egész világon. Eldobott egy újabb hógolyót, aztán még egyet, és Brodie mindet elkapta, a gazdija pedig minden egyes alkalommal kacagott. Brodie épp ugrásra készen várta a következő hideg labdacsot,

a hasáig érő hóban toporogva, amikor egy távolból ordító hang hallatán a gazdija dobásra emelt karral megdermedt.

– *Aiden!* – *kiabálta valaki indulatosan.* – *Aiden! Gyere már ide!*

A fiú a hang irányába nézett, a hógolyó kiesett kesztyűbe bújtatott kezéből, és a földre pottyant. Komoran lohadt le a mosolya.

– Brodie? – zökkentette ki Tuck hangja az emlékezésből.

A fekete-fehér kutya pislogott, és körülnézett. Tuck a fejét oldalra hajtva figyelte.

– Eszedbe jutott valami fontos, igaz? – faggatta a pitbull. – Beugrott egy jó tiszta emlék?

Brodie kinyitotta a szemét. Vett néhány mély lélegzetet, próbálta lecsillapítani dübörgő szívét.

– Igen, de még mennyire! – felelte. – Emlékszem egy fiúra, Tuck. Ő volt a *gazdim*. És úgy hívják... Most jutott eszembe, hogy hívják! *Aiden*. A gazdim neve Aiden!

– A gazdid, mi? – ismételte Tuck halkán.

– Igen! Emlékszem a hóra, meg a nevetésére. És egy másik hangra is. Egy kiabáló hangra... – Brodie hevesen csapkodó farka lelassult. – Egy rossz hangra.

– Na szóval, ezek szerint ahhoz a fiúhoz akarsz visszamenni, hogy elbúcsúzz tőle? – kérdezte Tuck. – Hogy viszontláthasd még egyszer, utoljára? Erről van szó?

Brodie pislogott. Még mindig az a másik hang járt a fejében, az a mérges kiabálás a parkban. Ez a hang kötődött a másik rossz emlékéhez is: ahhoz a sötét, szörnyszerű emlékhöz, ami csupa fog és árny és félelem volt. Ahhoz, amelyik a tudata legmélyén, a többi emlékképe mögött megbújva morgott, lapangott. Brodie lehunyta a szemét, és próbálta megtalálni, megragadni, meglátni. Ráakadt egy foszlányára, és belekapaszkodott, visszakövette a forrásához. Az emlék még mindig homályos volt, továbbra is árnyékba borult, de most már jobban ki tudta venni.

Hangos zajokat hallott. Kiabálást, csapkodást. Valami nagy csattanással összetört. Megint az a dühödtt hang ordított.

Kalapált a szíve. Már olyan közel járt a keresett emlékhöz, hogy szinte érezte a részleteit: *A gazdija a karjába zárta. Félelmének erős szaga csípte Brodie orrát. Aiden... sírt, ez volt rá a szó. Meleg, sós könnyeket hullajtott. Reszketegen kapkodta a levegőt. Dübörgő léptek közeledtek feléjük... Aiden egész testében remegni kezdett, és még szorosabban ölelte magához Brodie-t, aki vicsgorgott, mintha ezzel megóvhatta volna. De neki is ugyanúgy reszketett minden porcikája, mint a gazdijának.*

– Ne, ne! – *Aiden hangja magasan, rémülten szólt. – Kérlek, ne! – Ám az volt a legrosszabb, amikor kétségbeesetten azt kiáltotta: – Brodie!*

A fekete-fehér kutya Tuckra nézett, s amikor megszólalt, a hangja határozott, eltökélt és bizonyos volt.

– Nem, ez nem ilyen egyszerű. Többről van szó. Aident veszély fenyegeti. És szüksége van rám. Segíts visszajutnom hozzá, Tuck! Most rögtön, nem várhat! Kérlek szépen!

A pitbull néhány pillanatig mérlegelte a dolgot, és miközben döntést hozott, végig Brodie-ra szegezte barna szemét.

A kisebb kutya tudta – bár azt nem értette, honnan; talán ez is olyasmi volt, amit ez a hely tett lehetővé –, hogy Tuck nem csupán a hallottakon, az ő veszélyben forgó gazdiján gondolkodik. Brodie látta a szemében, hogy valami máson is tűnődik, aminek csakis saját magához volt köze. A tekintete zavarosan elhomályosult, miközben próbált döntésre jutni, de aztán kitisztult, ahogy elszánta magát.

– Ez rossz ötlet – jelentette ki. – Nagyon-nagyon rossz. Ám legyen. Megmutatom, hogy juthatsz vissza. – Most először azóta, hogy Brodie megismerte, Tuck hangja teljesen komoly volt. Azután elmosolyodott, és megint csóválni kezdte a farkát. – De ha már belevágunk, akkor *futunk!*